

CORNEL DINU

MISTERELE lui MISTER

ROMAN AUTOBIOGRAFIC

— PARTEA A TREIA —

PREFĂȚĂ DE:
RĂZVAN IOAN BOANCHIȘ

MINERVA

BUCUREȘTI, 2019

Prefață, Răzvan Ioan Boanchiș / 3

Antract / 7

I

Reformând sportul românesc / 13

Ordin prim-ministru: „Desființați
cluburile militare“ / 15

Intrăm într-o lume nouă... fără reguli / 19

„Să nu intri în politică“... / 29

II

Spre „groapa cu lei“ a Mondialului / 30

Întoarcerea la națională / 33

La Marsilia lui Bernard Tapie – Frații Metta / 37

La minister – Jocul de la München –

Profesorul Măgureanu

„România Mare“ – Ion Traian Ștefănescu / 41

7 februarie 1990 – Joc „charity“ la München:

Bayern – România / 46

Profesorul Virgil Măgureanu și... invitații / 54

Ion Traian Ștefănescu / 84

III

Mondialul Italia '90 – Pregătind desantul! / 99

Cupa Davis pe Progresul

Mitică Dragomir – Piața Universității / 119

Jocurile Mondialului / 131

Începe Mondialul / 154

Președintele Iliescu și... „musca“ lui Napoleon / 175

Ultimul nostru meci la Italia '90 / 178

IV

La minister, cu „noii descălecați“... / 183

Noi alegeri la federația de fotbal / 207

Dan Alban / 218

Corneluș... / 234

Vizita în Franța / 239

Polivalenta, intenție și... afacere / 242

Parcul cu Platani, la BNR / 248

V

Plecarea de la minister

Sfârșitul guvernării Roman / 254

Lehamite... schimbare!... demisie... / 265

VI

Trecând pe lângă moarte

La prieteni în Italia / 273

Accidentul / 291

VII

Selecționar al echipei naționale

Numirea / 326

Începutul campaniei de calificare

(Aducerea lui Belodedici) / 337

Jocurile din primăvara lui 1992 / 354

VIII

Toamnă săracă... Dinamo, Marseille,

Tapie, Copos / 398

IX

Ultimele șase luni ca selecționar

Turneul din America / 481

Îndepărtat de la națională / 531

Reformând sportul românesc

A treia zi de Crăciun este marea sărbătoare a Sfântului Ștefan. Deci ziua lui Fănuș Neagu, petrecută, ca întotdeauna, în casa de la șosea, vizavi de restaurantul Doina. Și, ca de fiecare dată, un bun prilej de adunare a celor mai apropiați de sufletul marelui scriitor. Acum era o atmosferă deosebită. Toți erau euforici că scăpaseră de Ceaușescu. Fiind vorba de un popor emoțional, înainte îl înjuram, suportându-l zilnic în cele doar două ore de televizor. Acum, ajuns în groapă. Eram cu toții victimele unei campanii de ură, sădită cu agresivitate în zilele loviturii de stat. Așezată peste nemulțumirile amplificate de regimul lui Ceaușescu din ultimii ani. Și să te ții ce se declanșează la gura românilor. De fapt, și așa se poate înțelege versul coșbucian: „Sunt greu bătrânii de pornit/ Dar de-i pornești sunt greu de oprit“...

Petrecerea de la Fănuș începea întotdeauna la ora „două fix“, cum spune Caragiale. În ultimii ani, eu ajungeam precis, dar Silvia, ca de obicei, întârzia. Și, pentru că era mereu foarte elegantă și asta cere timp, rupea admirație, chiar dacă Fănuș îi administra, înainte de a o îmbrățișa, câteva sudălmii, cu dragoste. Aprig la gură, ca mai toți prietenii săi, nu puteai să te superi pe el, fiindcă avea un suflet de aur.

Se strângea o lume pestriță. De la Eugen Simion, viitor președinte al Academiei, și de la profesorul Romul Munteanu la rudele venite cu de toate de la Brăila și din satul său de naștere, Grădiștea; trecând pe la prietenele de neînlocuit ale nașei Stela, cele „două rusoaice cominterniste“, cum le alinta Fănuș, apoi pe la Odete, până la fel de fel de personaje coborâte parcă din scrierea sa de excepție *Frumoșii nebuni ai marilor orașe*. Pe masa mare din living se așezau tot felul de antreuri, iar ca udătură se începea obligatoriu cu whisky. Se trăia greu în România, dar noi ne descurcam și păstram începutul cu licoarea scoțiană. Apoi se trecea pe vin: „Alb, sec, mult, grațios... și nu rece“, erau în plină iarnă (cum au rămas și în istorie) calitățile pe care trebuia să le aibă „Împărtașania Domnului“, declamate de maestru.

Până pe la șase-șapte seara, atmosfera părea destul de sobră. Mai ales atunci, în acel început, după zilele unice ale revoluției dirijate. Rudele se întorceau apoi spre Brăila, profesorul Eugen Simion cu prietena sa, chimista Maya Simionescu, se retrăgeau și rămâneau cei ai casei, până târziu în noapte. Fiind și o gospodină deosebită, nașa așeza pe masă fel de fel de fripturi și nelipsitul pește prăjit cu saramură. În care nu cred că o întrecea cineva.

Peste ceva ani, „bien grisé“, pe la șapte – se așezaseră poverile vârstei –, Fănuș se retrăgea cam o oră. Având încă un sistem nervos de invidiat, dormea puțin și, revenind, pornea aproape refăcut total, parcă de la zero. Nu era cazul meu, intrasem în abținere față de alcool din vara lui 1987. Și pauza a ținut cam zece ani. Dar intram în gura binecuvântată a nașului: „Cotonogărel (alintul pe care-l promisem de la Mitică Furdui, pe atunci la Paris) s-a tâmpit total. Nu mai consumă! E un imbecil. Nu mai are niciun pic de umor. Dar să-i dea Dumnezeu sănătate! Mare lucru că poate!“

Nu scăpam, bineînțeles, prilejul de a mă motiva pe această temă:

— Lasă, nașule, mata știi foarte bine, Dumnezeu îți dă o cantitate să consumi. Eu mi-am terminat-o...

— Lacomule, n-ai nicio șansă, cine a mai băut o să mai bea, o ardea nașul pe românește, iar dacă era la început, o bolborosea și în franceza lui de baltă. N-ai nicio șansă, nenorocitul! De-abia aștept să aud cum te va blagoslovi Silvioara. Dar vino, dragă, și stai în poala mea, să mai simt și eu o gagică mișto.

— Sictir, nesimțitul, sărea nașa, nu ți-e rușine, om bătrân ce ești!

Normal, de fiecare dată rămâneam târziu, spre două, doar câțiva profesioniști. Și eu, bineînțeles, chiar dacă, nemaiconsumând, nu eram considerat din echipă. Fusesem retrogradat, s-a dovedit temporar, de viață. Desigur, cu răsfățații maestrului rămâneau și „rusoaicele cominterniste“, după alintul lui Fănuș. Care... numai votcă, arătau și spre final parcă neatins.

Ordin prim-ministru: „Desființați cluburile militare“

A doua zi, chiar de dimineață, am trecut pe la sediul actual al Guvernului, de unde luau deciziile cei din conducerea provizorie a FSN-ului. Pe hol am întâlnit o veche cunoștință, Mioara Roman. Ne știam de prin anii '70. Pe atunci era divorțată de primul soț, scrimerul Zilahy, de la Steaua. Intrase în „trupa“ noastră prin ce se legase cu amicul de onoare și

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DINU, CORNEL

Jucând cu destinul / Cornel Dinu. - București:

Minerva, 2008

ISBN 978-973-21-0980-0

821.135.1-94

796(498)(0:84-9)

SC EDITURA MINERVA S.A.

Redacția și sediul social:

Bd. Metalurgiei nr. 32-44, cod 041833, sector 4, București

O.P. 82 – C.P. 38

Tel.: (021) 461.08.08, 461.08.10; Fax: (021) 461.08.09

www.edituraminerva.ro

Tipărit la MEGApres holdings S.A.

CORNEL DINU

JUCÂND cu DESTINUL

PARTEA A DOUA A ROMANULUI
AUTOBIOGRAFIC

ZÂMBIND
din IARBĂ

BUCUREȘTI, 2008

Cuprins

1. Din iarbă, pe banca suferințelor / 5

2. Epopea cu Hamburg SV / 14

3. Dinamo până în semifinalele CCE / 117

4. Cu adevărat cam... singur la comanda tehnică a „câinilor roșii” / 166

5. Condamnat la locul de muncă – fotbalul! / 217

6. Revoluție sau lovitură de stat... cu public? / 308

Stafful tricolorilor la Guadalajara. Prof. Angelo Niculescu, celebrul maseur Françoise, doctorul Tomescu și Emmerich Vogl.

Atent mereu la orice spune „bătrânul” Piști Covaci.

Coperta: Cristina Dumitrescu

Fotografia de pe copertă a fost realizată în zilele revoluției. Mulțumim fotografului rămas anonim pentru că lasă istoriei o imagine a lui Cornel Dinu printre hârtiile revoluției, îmbrăcat în sacoul de la Vova.

Fascicula foto cuprinde poze din arhiva personală a autorului și imagini din arhiva Clubului Dinamo

Redactor: Ana D. Munteanu, Felicia Rădulescu
DTP: Carmen Diana Mateescu
Prelucrare imagini: Irina Geambașu

1. Din iarbă, pe banca suferințelor

Ceea ce este foarte adevărat. Ca jucător, îți este mult mai ușor. În mare privință depinzi numai de tine, de felul în care te antrenezi, te porți și joci. Și încerci să trăiești! Când ai talent, ambiție să reușești la cel mai înalt nivel și calități fizice, doar ghinionul unor accidentări te poate opri. Iar pe atunci, în anii celei de-a doua jumătăți a secolului, visul jucătorilor români era împlinit când evoluau în națională.

De multe ori, afli mult mai târziu adevăruri despre felul în care ai fost interpretat și scrutat în tinerețe. Astfel, cel care m-a prezentat și a vorbit despre mine în termeni că pot să reușesc în fotbal a fost, când încă mai jucam la Târgoviște, portarul Fane Marcu. Mare talent, născut în Pantelimonul Bucureștiului, parcă hărăzit să trimisă între bare portari de excepție. Dar un accident de joc, la 20 de ani, l-a făcut să ia calea provinciei. Și după cincizeci și ceva de ani s-a destăinuit că cerberul lui Dinamo de pe atunci, unicul Traian Ionescu, l-a întrebat dacă „crede că voi ajunge în națională“. Nu numai că a confirmat, chiar a garantat! Și așa a fost!

Atunci, patriotismul era încă o stare de spirit simțită și nu apăruseră măsurile globalizării, ciudate ca orice lucru nou. În care, încă, curajul să se susțină că patriotismul e mort n-a apărut. Se vorbea de ea și i s-au pus chiar bazele prin anii douăzeci, când s-a așezat la Geneva Liga Națiunilor. Odată cu „Declarația drepturilor omului“, la peste cincizeci de ani, de la Helsinki, se scrutau premisele liberei circulații și a mâinii de lucru. Ceea ce s-a așezat aproape imediat și în fotbal.

Îmi aduc aminte că, prin 1926, generalul Cantacuzino-Grănicerul, apreciind necesitatea echilibrării lumii prin globalizare, puneă o singură întrebare: „Dacă și Dumnezeu va fi de acord cu așa ceva“. Nu bigotism și în niciun caz refuz. Cu alte cuvinte, lăsa dilema liberă, sub forma capacității de adaptare a societăților, prin cedare, la o astfel de stare de echilibru. Necunoscută de lume, deocamdată. Și a oamenilor în interiorul lor, încă greu de cercetat.

Și tot după decenii bune am aflat destule, legate de posibila mea carieră de antrenor. În care decizionalii din conducerea lui Dinamo credeau. Am fost chiar testat, se spune... Afli după ani și de la oameni neașteptați. De exemplu, unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai lui Vasile Anghel, colonelul Vasilică Brutaru. Angajat și el la o direcție ascunsă a Securității din acele timpuri. Se depăna acum:

– Când ai fost trimis cu colonelul Anghel să-i vezi pe *Aston Villa*, vă aștepta Anghelache. Secretar II sau cine mai știe cât al Ambasadei. Fusesse asistent la ASE când Lucescu era student. Se creșteau și se selectau între ei. La Londra a vrut să te-ncurce. Pentru că cei mari nu credeau că stai liniștit și nu bei

când ai treabă. În vila din *Chelsea*, unde v-a dus Costică Anghelache, s-a făcut țăndări colonelul Anghel. Ai stat cu ei, dar n-ai pus nimic în gură și i-ai surprins. Îți dai seama că Anghelache vroia să te facă! Fiind cuminte, nici n-a avut curajul să fabuleze. La toți le era frică de Postelnicu atunci! Verifica și pe trei căi ceva care-l interesa.

Rămâi blocat peste ani și ți se opresc vorbele. Să le fie de bine și lor, și istoriei recente, atât de măsluite.

Retragerea mea din iarbă, ca să folosim distractiv termeni militari, eram gradați!, totuși, chiar dacă nu activam pe unde eram încadrați decât prin semnătura aducătoare de salariu. Bun pe atunci ca și acum, față de alte domenii, educațional și juridic, care merită, oricum, mult mai mult. Dar când așezi o societate utopică, precum era aceea, te îngrijești, la prima mână, să-i plătești bine pe cei care asigură ordinea. Opresivul veacurilor!

Am trecut repede și m-am adaptat imediat la noua preocupare. De fapt, mai fusesem antrenor secund și conduceam o parte a pregătirilor de ceva ani. Se zbătea însă în mine gândul că mai puteam să joc. Și vorbele lui Emi Jenei: „Cornele, să ții minte de la mine: Încearcă să duci cât mai departe momentul plecării din iarbă, cum spui tu. Joacă cât poți!“. Dar de unde să știi cu adevărat, spre retragere, cât mai poți? Se munceau în mine energii latente și aveam, totuși, senzația că pot muta munții, ca antrenor. Riscant pentru început. Dar era și bine. În ciuda teoriilor mele explicate clar și logic, aveam în preajmă oameni cu experiență, dar și rețineri la nou. Pe nea Nae Nicușor, chiar și așa, cu limitele sale, față de cum se antrena pe atunci în lume.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DINU, CORNEL

Respect **Zâmbind din iarbă** / Cornel Dinu. - București:

Minerva, 2007

ISBN 978-973-21-0890-1

821.135.1-94

796(498)(0:82-94)

CORNEL DINU

ZÂMBIND din IARBĂ

ROMAN AUTOBIOGRAFIC

— PARTEA ÎNTÂI —

PREFAȚĂ DE: FĂNUȘ NEAGU

BUCUREȘTI, 2007

SC EDITURA MINERVA S.A.

Redacția și sediul social:

Bd. Metalurgiei nr. 32-44, cod 041833, sector 4, București

O.P. 82 – C.P. 38

Tel.: (021) 461.08.08, 461.08.10; Fax: (021) 461.08.09

www.edituraminerva.ro

Tipărit la MEGApres holdings S.A.

<i>Prefață, Fănuș Neagu</i>	/ 5
1. În cumpăna zorilor	/ 9
2. Văzând pentru prima dată	/ 18
3. Mirajul fotbalului	/ 24
4. Mesean de mic!	/ 42
5. Basmul jocurilor copilăriei	/ 57
6. Buchiile școlii...	/ 64
7. Școală și fotbal	/ 92
8. Scrășnind în iarbă	/ 97
9. Nenea Cornele și „Podenii” Bârladului	/ 106
10. Șocol trecerii munților	/ 111
11. Din curtea casei spre...	
Palatul din „Ștefan cel Mare”	/ 121
12. Golgota fotbalului	/ 143
13. Traian Ionescu, col. Turtureanu, prof. Angelo Niculescu și generalii Dănescu și Staicu	/ 178
14. Debutul la Dinamo	/ 209
15. Tot un neamț mă propune și la națională	/ 228
16. Șueta subțire	/ 239
17. Spre și în „grupa de lei” de la Guadalajara	/ 254
18. Spre titluri cu Dinamo	/ 300
19. ...Vai, săracu’ infanterul!...	/ 330
20. Puciul de partid; înlăturarea profesorului de la națională și un campionat decis de... un gol!	/ 350
21. Nea Tinel și Generalul Dragnea, suflete de aur și... iarăși zâmbete	/ 358
22. „Weltmeisterschaft” ratat... și Dinamo la picioarele Europei	/ 378
23. Se schimbă garda la Dinamo	/ 401
24. Primele semne și... moartea din iarbă!	/ 415

*Dulce floarea Raiului,
Stă sub Piatra Craiului...*

*Întrezăresc, undeva, departe, într-o ruptură de timp
ca o ruptură de stepă, un locotenent tânăr care visa cu ochii
deschiși la tutunul fin din cheseaua generalilor.*

*Astăzi, locotenentul de atunci este chestor (în
rezervă) și scrie cărți. Scriind, urcă în arborii misterului așa
cum urca în copilărie în Turnul Chindiei. Nu scrie cu condei
de trandafir sau condei de viță. Are un stil ironic, abrupt și
uneori neprecaut. Și, totuși, ce zvelte semne ale mirării stau
la izvorul poveștilor sale.*

Fănuș Neagu

1. În cumpăna zorilor

Era curtea copilăriilor românești adevărate. Uluca spre strada cu două porți. Una mică, mereu stricată și alta, mai mare, făcută pentru a se deschide la intrarea cailor. Ceea ce s-a întâmplat foarte rar, doar atunci când se-ncumeta proprietarul, un chiabur desuet, eterna căpușă a neamului românesc.

Cum intrai, pe dreapta, era casa vagon, mare, cu patru camere, holul cu geamuri spre curte și, în finalul acestei alinieri, o baie greu de înțeles. Apoi, o „chilie“ unde a murit mama lui nenea George, unchiul meu, și o bucătărie mare, leagănul mistuitor al mirajului lui Moș Crăciun. În continuare, câteva șoproane, nelipsitele case pentru găini și cotețul porcilor, spre grădina din spate.

În curtea de la intrare, un cireș superb și un măr oropsit, parcă frați certați, dar atât de gustoși, ai existenței noastre. Se alinau, încurcându-mi fotbalul copilăriei.

Străjuită de un nuc secular, urma grădina, încununată cu fel de fel de pomi fructiferi și care a fost rar arată. Și tata,

și nenea George știau că timpurile aratului nu mai aveau sens nicăieri. Se secera frumusețea intelectualității neamului, prin viscolul nimicitor al bolșevismului.

Era început de august, spre dimineață, iar zorile încercau, de deasupra nukului, să spargă noaptea. Sub această boltă feerică, la o masă cu sifon, vin alb, bine drămuit, și cu farfurii din eterna gustare a românilor – brânză, mășline și babic –, tata și nenea George așteptau să mă nasc.

Nenea George, cum i-am spus tot timpul, se salvase! Făcuse liceul elitelor de la Mănăstirea Dealu, coleg cu unul din nașii mei, Herișescu Bolintineanu, boier ca și tata – din mahalaua Podenilor Bârladului. Răzeși împroprietăriți de Ștefan cel Mare. Avocat de excepție, nenea George a priceput imediat că, la blestemul care ne urmărește pe noi, românii, de a avea scandalul și trădarea în sânge, politica ne mai lipsea! Și nu s-a amestecat în niciuna din tentațiile oportuniste ale timpurilor. În schimb, Nașu, Fănel Herișescu Bolintineanu, era deja la Canal!... O pedeapsă inventată, la care am să mă întorc.

Maică-mea, Lila Radulovici, se lupta să mă arunce în viață. Și a reușit! Ne naștem fără voie. La început, părem cucerii de miracolul lumii, al mersului și al zbuciumului de a ne distruge prin implantarea, doar carnivoră, a dinților în toate. Iar ca neam, atât de pestriț în genele migratoare care au venit peste noi, avem un talent deosebit de a ne grăbi, prea des în toate, sfârșitul.

– Ce zici, George, mai avem un băiat în neamul ăsta răsfățat de neliniște?

Nenea George savura o mășlină, jucându-se cu sâmburele ce semăna, în tărie, cu ascuțimea nasului acvilin elen. Își mai turnă un șpriț, agitând cu grijă sifonul înainte de a crea reacția acestei băuturi curioase, austro-balcanice. Sifonul de la ei, vinul de la speranța noastră perpetuă că vom fi mai buni, poate, mâine. Niciodată azi!...

– Năvălește cu siguranță acum, Petrică. Simt. Dar am impresia că n-o să-i placă lumea noastră. Nici n-are cum să-i convină ce se va întâmpla pe aicea. În plus, tu ești boier al unui neam – moldovenii – care i-a trădat pe toți. Pe ruși, pe turci (meritau), pe polonezi, și chiar și pe noi, pe acest trib înfrânt al valahilor. Tu ești o excepție, mai sunt ca tine. Dar nu-i asta regula. Apoi, Lila e sârboaică, are explozia în sânge. Când a venit ta-su, fugind de regele Miloș Obrenovici, sosea din Muntenegru. Acolo, și acum bărbatul merge înainte, iar femeia trage asinul, în urmă, de căpăstru. Avea două pistoale la brâu, chimirul plin de aur și două cuțite în carâmbul cizmelor. Pe aici n-a semănat moarte, dar acolo a făcut prăpăd. D-aia și-a luat și tălpășița. Și-ți spun eu, vin zile când va fi atât de rău pe aici, de vor trece mulți Dunărea, invers. Vine stihia tembelă a stepelor, purtată pe tancuri de câteva galabii israelite, nici măcar palestine. Ratații ăștia, care împrășcă omenirea, au trădarea și nerecunoașterea lui Christos în fapte. Vor suferi tot timpul ca neam, deși geniile lor, care împing omenirea, sunt nenumărate. Ne-a cucerit prin